

У име Оца и Сина и Светога Духа

Преосвећени владико благословите. Ево браћо и сестре сабрали смо се у ову свештену обитељ преподобног Јустина Ђелијског да прославимо спомен великог угодника Божјег светог великомученика Артемија и уједно имендан нашем преосвећеном епископу, старцу и ави Артемију. Наша Црква саборна, једна света саборна апостолска, утемељена је на вери коју су свети апостоли проповедали а мученици исповедали. Један међу мноштвом светих мученика јесте и велики угодник Божији свети великомученик Артемије. На проповеди светих апостола и на исповедању вере светих мученика утемељена је вера православна, утемељена је Црква православна. Оно што су свети апостоли проповедали то су мученици исповедали и својом мученичком кончином, својом жртвом, животима који су за веру православну положили, они су ту веру потврдили и утврдили. Исповедање вере светих мученика, њихово мученичко страдање, њихова мученичка крв која је проливена за веру православну јесте то духовно семе на коме је никла велелепна грађевина Христове Цркве православне. Семе из кога се разбухорила и разбујала вера православна и Црква православна широм васељене. Зато браћо и сестре није случајно утврђено предање у Цркви православној да се у антиминос, у часне трпезе на којима служимо свету литургију, на које приносимо божански принос увек стављају честице светих мученика, честице моштију светих мученика које нас управо подсећају да је Црква православна, да је вера православна између осталог утемељена и поникла на њиховом мученичком исповедању вере. У великом броју и мноштву светих мученика Христових прослављамо у данашњи дан светог великомученика Артемија. Ми свете мученике називамо светима, али не само због тога што су својим животом то јест својом смрћу мученичком и мученичком кончином потврдили своју непоколебиву веру у Христа браћо и сестре, већ што су цео свој живот живели свето а мученичка кончина представља божанску награду, божански венац, Божију награду за њихов свети живот који су водили овде на земљи. Јер Господ призива себи само свете мученике а не несвете мученике. Зато браћо и сестре свако ко се удостојио мученичког венца од Христа он је пре тога живео свето и

побожно. Да је тако потврђује управо њихово свето страдање за Христа и за веру православну. Јер само онај браћо и сестре ко се целог живота побожним животом одрешавао и одвезивао од греховне привезаности за овај свет, за овоземаљско, био је спреман да у моменту када га је Господ призвао на страдање, на исповедање вере, смело исповеди веру Христову и да у том моменту буде способан и кадар да све земаљско, па чак и самог себе и свој живот презре и остави зарад Христа и зарад вере православне. То је случај и са светим великомучеником Артемијем. Он је живео у IV веку и био је велики војвода. Прво у војсци светог великог цара Константина. Он се поред цара Константина и мноштвом његових војника удостојио такође да види оно чудесно виђење, чудесно знамење часнога крста које се светом цару Константину указало на небу када је кренуо у свој војни поход на безбожног Максенција. То чудесно виђење оставило је дубоки утисак на душу, на срце, светог великомученика Артемија. То чудесно крсно знамење запалило је искру вере у његовом срцу и остатак свога живота свети великомученик Артемије провео је служећи Христу у вери православној а у чину великог војводе. Касније он је постао и августалије Египта што у буквалном преводу значи царевих, мали цар. Дакле, добио је велику власт од тадашње цара над Египтом, управљао је читавим Египтом. У том чину Господ га је и призвао на мученичко страдање у време безбожног Јулијана апостате то јест отпадника који је био крштен, али је касније отпао од вере православне и почео је да хули на Христа и да обнавља незнабожачко-јелинску веру. У том свом походу на веру православну цар Јулијан почео је пре свега да убија и сатире свештенство православно и томе се успротивио велики војвода Артемије. Отворено и храбро је стао у одбрану двојице свештеника Макарија и Евгенија које је тада цар Јулијан дошавши у Александрију почео да истјазава, да мучи, да их нагони да се одрекну Христа и вере Христове. Свети великомученик и војвода Артемије је неустрашиво стао у одбрану не само та два свештеника него и у одбрану вере православне. Успротивио се томе што је цар Јулијан истребљивао веру православну, истребљивао хришћане, прогонио цркву Божију. Истог момента он је остао без чина великог војводе, то јест чина августалија, остао је без свих принадлежности,

без свих чинова које је до тада имао. Али то га није ни на један моменат поколебало у вери православној. И то показује браћо и сестре, та његова спремност у моменту да се одрекне свих земаљских чинова и части, то показује да је цео свој живот живео тако да се ни зашта земаљско није везивао иако је био велики војвода, био човек од власти. Такав његов небески живот на земљи допринео је томе да буде спреман у моменту када га је Господ призвао, смело, непоколебљиво и неустрашиво исповеди веру православну по цену свега што је он на земљи имао, чак и по цену сопственог живота. Страшна су страдања браћо и сестре која је овај свети мученик Христов претрпео од овог безбожног цара Јулијана а све то зарад Христа, зарад вере Христове. Зато га и називамо светим великомучеником. У тим страдањима Христос је на самом светом великомученику посведочио своју божанску силу, јер је свети Артемије крепљен силом Христовом претрпео надчовечанска страдања. Између осталог он је са два тешка камена био потпуно спљоштен и мимо свих физичких и биолошких закона, он је и поред тих мука и након тих мука остао жив. По заповести Божијој његова душа је и даље била у његовом телу које је било потпуно смрскано. На ту појаву, на то чудо Божије удивили су се сви присутни, зачудио се и сâм мучитељ, али његово безбожно и окорело срце није се приклонило вери православној због тог чуда него је то чудо учинило да још више хули на веру православну а да светог великомученика Артемија осуди на одсечење главе. Тако је овај свети великомученик Артемије и скончао у добром исповедању вере православне.

У првим вековима Цркве Христове пострадао је највећи број мученика Христових и то мученичко страдање и исповедање био је тај замајац, тај залет који је Црква православна, тај замах који је Црква православна добила, и захваљујући том мученичком исповедању вере, том мученичком надахнућу читаве Цркве православне, оно се касније врло брзо проширило широм васељене. Свети мученици своји страдањем показују свима нама пример непоколебивог опстајања и остајања у вери Христовој, али и својим светим животом све нас поучавају ономе што поменусмо на почетку да Бог на мучеништво призива свете људе, свете мученике а не несвете. Дакле, потребно је свето живети да би се човек удостојио

мученичког венца, мученичке кончине. Како свети Оци кажу Богу су потребни свети мученици а не несвети мученици. Зато нас свети мученици Христови својим примером позивају да побожно и благочестиво живимо да би уколико неког од нас Господ призове на исповедање вере, на страдање за веру Христову, били кадри и способни да то исповедање завршимо онако како су то чинили и свети мученици и свети великомученик Артемије.

Увек напомињемо да је по Божијем промислу да је наш епископ, старац и ава од свог духовног оца на чину монашења управо добио монашко име по овом светом великомученику и исповеднику вере православне, светом Артемију. Тиме је Господ указивао на подвиг који ће током читавог његовог живота, и као јеромонаха и као епископа, Господ призвати нашег владика на подвиг исповедања вере. У току страдања светог великомученика Артемија Господ се једном приликом њему јавио и крепио га у тим страдањима, крепио га између осталог речима које му је упутио и рекао му: *Како си ти мене исповедио пред људима тако ћу ја тебе исповедити пред Оцем мојим небеским.* Те речи свети Артемије се удостојио да чује од самога Христа. Нека би Господ молитвама светог великомученика Артемија и нашег епископа Артемија који данас прославља свој имендан, укрепио у добром исповедању вере православне. Нека би га Господ удостојио да још много година крепљен силом Божијом по узору на светог великомученика Артемија неустрашиво и смело исповеда веру православну. Нека би Господ укрепио његову десницу, његову очинску и пастирску десницу како би и све нас смело и непоколебиво и неустрашиво водио и наставао на тај пут доброг исповедања вере православне. И нека би га најзад Господ удостојио да и он чује оне речи Христове које је свети Артемије чуо како си ти мене исповедио пре људима тако ћу и ја тебе исповедити пред Оцем мојим небеским.

Преосвећени владико, нека вам је срећан имендан, на многаја и многај лета.